

разбере, че другъ нѣкой носи нѣкаква възвишена идея, той всѣкога е готовъ да отстъпи. Идеиниятъ човѣкъ различава Божественитѣ мисли отъ човѣшкитѣ и всѣкога имъ дава предимство надъ последнитѣ. Материалистътъ пъкъ цени времето си и за всѣко нѣщо иска да му се плати. Единъ американецъ се хваща на басъ съ единъ свой другаръ за 500 английски лири, че може да влѣзе при единъ американски милиардеръ и да се разговаря съ него. — Защо се е хваналъ на този басъ? — За да докаже, че въпрѣки скъпото време на американеца, той ще успѣе да влѣзе въ кантората му и да се разговаря съ него. Американецътъ отива при милиардера, подава му картичката си и казва: Искамъ да поговоря малко съ Васъ. — Не мога, времето ми е скъпо. Всѣка моя минута струва 50 английски лири. — Азъ ще ви дамъ сто. — Кажете тогава, какво искате да ви услужа? — Извинете ме, искахъ само да ви видя. Хванахъ се на басъ съ единъ мой приятель, че мога да ви видя и да се разговоря съ васъ. Ето, заповѣдайте 500 английски лири. Милиардерътъ взелъ паритѣ, задържалъ за себе си сто лири и му върналъ останалитѣ 400 лири. Това значи материалистъ човѣкъ. Дотукъ е дошълъ той въ своето развитие. Този човѣкъ не е работилъ върху себе си, да развие своя идеализъмъ. За да бжде идеалистъ, човѣкъ трѣбва да е работилъ редъ поколѣния въ тази об-